

Радмила Лазић

ИСПОСНИЧКЕ ПЕСМЕ

ЉУШТЕЊЕ ЈЕЗИКА

Не пишем. Само дишем.
И обављам посла.

Језик љуштим као главицу лука,
Рециклирам живот.

Ушла сам у зиму.
И тело ми зимско –
Ледено,
Почев од срца.

Више озеленети нећу,
С тим рачунам.

Текла сам дуго,
Сад истичем.

Па шта?

ИСПОСНИЧКА ПЕСМА

Време тешко. Грла сува.
Ноћ стражари,
Жмуре слова.

Крезуби месече,
Саспи у мој бокал
Руј сјајни
Овлажи ми усне,

Да не морам
Са далеких мора
Лизати со уместо пурпура.

И крунити речи
У зачепљене уши века.

СТЕШЊЕН ЖИВОТ

Кућни апарати цркавају,
Радијатори слабо греју,
Пандемија не јењава.

Мајстори те једе,
Политика нервира,
Држава поткрада,
Власт лаже.

Стешњен живот отаљаваш.
Пријатељи падају као класје,
Нико није миран са мислима својим.

С бригама се рвеш
Као Одисеј с таласима,
И као и свака жена.

А колико сутра
Испод неколико ашова земље
Биће ти кућа и окућница –
Твоја последња адреса,
И летњиковац и зимовник.

Домовина црва, мишева и кртица,
Биће твоја нова патриа.

КРАЈ

Дошао је крај теби и мени, поезијо.
Не умем више да те са усне исцедим,
Не могу да се исцелим.

Црна сам тастатура без звука,
Без азбучног откуцаја срца
Немушта.

Она што језик ми даде
У непојамну земљу
Са собом га однесе.
Невидљивим српом
Пререзаног грла
Смртно рањена,
Пала сам у бунар самоће
Као камен.

Сад други неко нека пева
О благу одрицања,
О благу бола,
Моје бисаге су празне.

И нека сведочи
О горким водама
Што потапају свет.
И мене и мене.

СВЕ СЕ ВЕЋ ДОГОДИЛО

Све се већ догодило.

Отуђило,
Отишло, изгубило се, ишчезло.
Одрубиле се као постељица од материце,
Ослобођено мојих непредвидивих намера
И исто таквих чиновна.

Сада немам више шта да изгубим
Осим онога што сам већ изгубила,

Одбацила, отерала,
Сатрла љубављу својом.

Ништа у рамове не мећем.
Не желим репризу,
Ни један кадар изнова да преживљавам.

Осим незаслужене среће
Када ове редове отнем
Од милошћу посуђеног дана.

БЕЗУКУСНЕ РЕЧИ

Негде је цвилела виолина
Као заглављена мачка.
Неко је говорио о култури сећања,
О покајању и праштању.

Неко други говорио је
О уметности нечињења,
О умећу стварања,
Без намере и сврхе,
Без крајњег циља.

Једни су говорили
О избављењу душе,
А други о њеном просветљењу.

За то време
Нечија невидљива рука,
А није Божја,
Цртала је стратешке тачке
Које ће прокрварити као булке.

Није било време ни да се жање, нити да се сеје.
Молох је харао недужним градовима,
Људи су са завежљајима лутали планетом.

Живели смо између самилости и неспокоја,
Изговарали безукусне речи
Док су нам усне крвариле,

Јато лабудова пловило је Дунавом
Не знајући ништа о томе,
Или се тако само чинило.

КАШЊЕЊЕ

Касно је за рано умирање,
Закаснила сам на воз
Којим су отпутовале Џенис и Маги,
Силвија и Марина,
Биљана.

Каскала сам за животом,
Спотичала се и падала,
Трчала да бих га стигла
И обухватила обема рукама,
Приљубила се
И стисла га уз себе –
У његовој несавршености,
У његовој савршеној убиствености.

Отимала сам се о његово дам-не-дам,
Играла са њим игрице несигурних и зависних
Хоћу-нећу.

Учила и нисам научила
Лекцију прилагођавања,
Вештину завођења.

Остала слепа
За баналну извесност
Која стиже без звона и прапораца.